

[Pia Kjærsgaard]

gældsætningspolitikken, men også fordi dens politik er, at det offentlige skal blande sig i stadig flere forhold, og fordi den reelt ikke har styr på noget som helst.

Berlingske Tidende har i den senere tid haft nogle artikler om velfærdsstaten, der er nyttig læsning. De bekræfter, hvad Fremskridtspartiet har sagt i årevis, nemlig at det dalrer derudad på bedste beskud med den konsekvens, at det økonomiske opsving udebliver. Det kan ikke nytte noget, at der bliver færre og færre, der skal betale til flere og flere. Så vil det jo gå præcis sådan, at de, der virkelig har hjælp behov, faktisk ikke får de penge og den hjælp fra samfundet, som de har behov for. Der må en helt anderledes politik til.

I Fremskridtspartiet vil vi gå i spidsen for at bevare et godt velfærdssamfund. Desværre er det i krise i dag på grund af en fuldstændig fejlslagen politik. Vi har, siden vi kom i Folketinget i 1973, konstant, vedholdende og ordholdende påpeget konsekvenserne af forkert lovgivning, og som årene er gået, har det hver gang vist sig, at vi har fået ret. I stedet for at tage fat på nødvendige privatiseringer har regeringen hele sommeren haft travlt med at beskyldte Fremskridtspartiet for at være et asocialt parti. Kendsgerningerne viser det modsatte. Jeg vil gerne nævne et par eksempler.

Fremskridtspartiet stemte imod betalingen for hjemmehjælp. Fremskridtspartiet stemte imod og gennemtvang samtidig, at kommunerne tilbagebetale penge, der var opkrævet for midlertidigt ophold på plejehjem. Fremskridtspartiet stemte imod reduktionen af varnehjælp for pensionisterne. Fremskridtspartiet foreslog, at Den Sociale Pensionsfonds midler skulle gå til pensionsformål og ikke til statskassen. Fremskridtspartiet foreslog, at lejeværdien af egen bolig skulle aftrappes over 2 år for pensionister. Fremskridtspartiet har foreslået at nedbringe ventelisterne til sygehusene til højst 3 måneder. Fremskridtspartiet har som det eneste parti foreslået at hæve folkepensionen markant, og hver evig eneste gang der har været tumult – for det har der jo også været i regeringen vedrørende folkepensionens grundbeløb – har vi været dem, der er gået i brechen for pensionisterne og har sagt: Det kan man under ingen omstændigheder være bekendt at skære ned på; tværtimod bør vi naturligvis sikre vore folkepensionister.

Er disse forslag så at føre asocial politik? Nej, naturligvis er de ikke det. Forslagene er udtryk for, at vi har en dyb social forståelse og også ønsker at hjælpe pensionisterne og de svage grupper i samfundet, grupper, som har krav på en værdig og tryk alderdom efter et langt livs slid og slæb. Desværre har regeringen tilsyneladende ingen som helst forståelse herfor. Det har de i praksis vist, når man har skullet stemme om forslagene.

Der skal andre boller på suppen end regeringens taburetklisterpolitik, hvis Danmark skal bringes ud af uføret. Midlerne er der, det drejer sig jo blot om at prioritere.

Vi mener, at der skal ske betydelige og ganske omfattende privatiseringer. Det offentlige skal holde sig fra al indblanding i produktion, og så skal der kæles betydelig mere for det private erhvervsliv. Virksomhedernes omkostninger skal sættes markant ned, og de skal befries for en lang række af de snærende bånd i form af love og cirkulærer, som de i dag er bastet og bundet af. Vi skal have hævet det skattefri bundfradrag til 60.000 kr., og vi skal have fjernet en lang række helt overflødige udgifter på en lang række områder. Sker dette, vil der igen i Danmark komme optimisme, arbejdsglæde og dynamik, og ledigheden vil blive nedbragt markant.

Det er naturligt, at der under en åbningsdebat som den i dag bliver fokuseret meget på arbejdsløsheden. Faktisk synes jeg, at det er pinligt, at politikere år efter år efter år taler om, hvordan arbejdsløsheden kan nedbringes på hver deres måde, uden at der afgørende og markant bliver grebet ind, sådan at vi får afhjulpet den arbejdsløshed. Efterhånden tror jeg, at det i vælgerne ører lyder utrolig hult, når man blot står og taler og ikke rigtig gør noget ved problemerne.

En udtalelse på åbningsdagen, som undrede mig meget – nu kan jeg se, at arbejdsministeren er til stede – var den socialdemokratiske arbejdsministers udtalelse til TV-Avisen om, at det faktisk ikke påvirkede hende, at der var en demonstration på slotspladsen. Men jeg vil gerne sige til arbejdsministeren, at det påvirkede mig, og det bør påvirke enhver politiker, som har et ansvar for denne befolkning. Jeg synes, det var en arrogant udtalelse, og jeg fatter ikke, hvordan en socialdemokratisk arbejdsminister kan komme af sted med sådan en udtalelse. Jeg synes, det var pinligt.